

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 260.102 van 13 juni 2024  
in de zaak A. 232.059/VII-41.872**

In zake :           XXX  
                    bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                    advocaat Marie-Pierre De Buisseret  
                    kantoor houdend te 1000 Brussel  
                    Saint-Quentinstraat 3  
                    bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :           de       COMMISSARIS-GENERAAL       VOOR       DE  
                    VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN  
                    kantoor houdend te 1070 Brussel  
                    Ernest Blerotstraat 39  
                    bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1.                   Het cassatieberoep, ingesteld op 19 oktober 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 240.949 van 15 september 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                   Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.108 van 21 december 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cédric D’Hondt, die *loco* advocaat Marie-Pierre De Buisseret verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoekster dient op 6 augustus 2019 een volgend (derde) verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 9 december 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag.

Verzoekster tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 december 2019. Met een arrest van 15 september 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van het enige middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoekster werpt in een enig middel, dat zij in vijf onderdelen opsplijt, de schending op van de artikelen 39/2, 39/65, 48/3, 48/6 en 48/7, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van een “foutieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie; onjuiste rechtsopvatting”, van de artikelen 1319, 1320 et 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek en de bewijskracht der stukken, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, C, § 5 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 3, 4, 5, 18, 60 en 61 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van het geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening en intrekking van internationale bescherming’, van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of als personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van de verleende bescherming’, van de artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het “algemeen beginsel van het recht om te worden gehoord”.

5. In het eerste middelonderdeel verwijst verzoekster naar de nieuwe medische documenten die zij had gevoegd bij haar derde verzoek om internationale bescherming, naar de motivering betreffende die medische documenten in de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest, naar

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en naar twee arresten van de Raad van State. Volgens deze rechtspraak volstaat de verwijzing naar een ongeloofwaardig asielrelaas niet om een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM uit te sluiten wanneer een verzoeker een gedetailleerd medisch verslag voorlegt.

Verzoekster acht de redenering van de verwerende partij ook in strijd met artikel 48/6, § 5, b), gelezen samen met de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, die de verwerende partij verplichten om alle overgelegde nieuwe documenten op ernstige wijze te onderzoeken. Een gespecialiseerd onderzoek naar de vervolgingen van verzoekster is op zijn minst een belangrijk nieuw element om de nood aan internationale bescherming te beoordelen. De talrijke fysieke en psychologische gevolgen van de mishandeling zijn objectieve elementen die bewijzen dat verzoekster een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft ondergaan. Te dezen betreft het een volgend verzoek waarbij een psychiatrisch attest en een medisch attest werd neergelegd waarin de fysieke en psychische letsels compatibel worden geacht met het asielrelaas. Het medisch attest, dat getuigt van vervolgingen, kan niet worden genegeerd op basis van een onvolledige of onnauwkeurige verklaring in het verzoek om internationale bescherming. Het bestreden arrest trekt zelfs een deel van de medische bevindingen in twijfel, zonder dat verzoekster zich hierover kan verantwoorden of het advies van een medische deskundige kan inwinnen, wat nochtans had moeten conform het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak R.C. tegen Zweden. Na de bewijswaarde van de medische attesten in twijfel te hebben getrokken, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de nieuwe elementen niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid kunnen herstellen. In het licht van de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zoals deze bepalingen in soortgelijke gevallen door het EHRM en de Raad van State reeds werden geïnterpreteerd. Het bestreden arrest schendt ook artikel 13 van het EVRM, gekoppeld met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het

Handvest, voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster niet toestaat haar argumenten op grond van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest naar voren te brengen en deze op geen enkele wijze analyseert, hoewel zij worden ondersteund door medische attesten die zijn opgesteld door medische specialisten en waaruit blijkt dat de verzoekster reeds een zeer ernstige vervolging heeft ondervonden. Bovendien werd de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State vermeld in verzoeksters beroepschrift. De eerste rechter motiveert zijn arrest niet over deze rechtspraak en antwoordt niet op verzoeksters argumenten.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoekster, gelet op wat in het eerste middelonderdeel wordt uiteengezet, het bestreden arrest ook in strijd met de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet. In het licht van de neergelegde medische documenten kan niet worden betwist dat verzoekster reeds ernstig is vervolgd, hetgeen de verwerende partij bovendien niet betwist. Wat betreft het concept “vervolging” staat onbetwistbaar vast dat vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) en ander gendergerelateerd geweld moeten worden beschouwd als vervolging en dat vrouwen in sommige gevallen moeten worden beschouwd als een sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag. Ondanks deze elementen haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen elementen of bewijs aan die aantonen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in werkelijkheid artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet eens lijkt toe te passen en niet motiveert waarom. Volgens verzoekster is dit in strijd met de artikelen 39/65, 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, met artikel 149 van de Grondwet, met de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek en gaat het om een “[f]outieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie ; onjuiste rechtsopvatting”.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt in antwoord op de exceptie van de verwerende partij toe dat een beslissing van weigering van verblijf die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, artikel 3 van het EVRM kan schenden. In het geval van een beroep tegen een toekomstige verwijderingsmaatregel zou het bestreden arrest gezag van gewijsde

hebben wat betreft het standpunt over toekomstige mishandelingen in het geval van een terugkeer, zodat de procedurele waarborgen van de artikelen 3 en 13 EVRM reeds in het kader van het bestreden arrest moeten worden toegepast.

Met betrekking tot het eerste middelonderdeel benadrukt verzoekster dat de verwerende partij enkel naar de geloofwaardigheid van het asielrelaas verwijst om te bepalen of verzoekster zal worden vervolgd in geval van een terugkeer. Er wordt enkel rekening gehouden met de wijze waarop de verwerende partij de wet en de rechtspraak heeft toegepast. Het gaat niet om een feitelijke beoordeling. De voorliggende zaak is vergelijkbaar met de situatie in het arrest R.C. tegen Zweden van het EHRM waarin de nationale autoriteiten het asielrelaas niet geloofwaardig achtten. Dit doet volgens het Hof evenwel geen afbreuk aan de omkering van de bewijslast. De loutere vaststelling dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, kan niet volstaan om de twijfel weg te werken. Het komt daarentegen aan de Staat toe om elke twijfel weg te nemen betreffende de herkomst van de littekens en letsels van een verzoeker. Dit kan enkel via een tegenexpertise of een grondig onderzoek van alle elementen uit het administratief dossier. Daarenboven strookt de verduidelijking van de arts met het arrest Kisoki tegen Zweden van het *Committee against torture*, waarin dit comité heeft geoordeeld dat het normaal is dat slachtoffers van folterpraktijken hun verhaal bij stukjes en beetjes brengen, vaak op een inconsistente wijze, zonder dat dit de geloofwaardigheid van hun asielrelaas zou mogen aantasten.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel acht verzoekster het in verband met de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet opmerkelijk dat de verwerende partij niet de bewijswaarde van de medische documenten betwist, noch het feit dat verzoekster in het verleden werd mishandeld. Als de verwerende partij meent dat verzoeksters relaas inconsistent is, maar erkent dat zij het bewijs levert dat verzoekster het slachtoffer is geweest van een behandeling die strijdt met artikel 3 EVRM, dan moet zij bewijzen dat een dergelijke behandeling zich niet zal herhalen, wat zij in dit geval niet heeft gedaan.

## *Beoordeling*

### *Eerste middelonderdeel*

8. Met het bestreden arrest wordt verzoeksters beroep verworpen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een volgend verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren omdat geen nieuwe elementen of feiten zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster acht artikel 3 van het EVRM geschonden met het bestreden arrest, in essentie doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen diepgaand en deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door haar ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte stukken (medische en psychologische attesten) en dit in strijd met een aantal arresten van het EHRM betreffende de wijze waarop medische attesten zouden moeten worden beoordeeld.

9. Zoals de verwerende partij aangeeft, bevat noch het bestreden arrest noch de aanvankelijk bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming echter mede onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM in de mate dat het een risico op vervolging omwille van één van de gronden van artikel 1, A, 2, van het vluchtelingenverdrag omvat en inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b, en c, van de vreemdelingenwet. Net daarom kan verzoekster op ontvankelijke wijze een schending van deze verdragsbepaling inroepen.

10. Verzoekster verwijst naar een aantal arresten van het EHRM, waaruit zij een schending van artikel 3 van het EVRM in het bestreden arrest afleidt.

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak 41827/07, R.C. tegen Zweden, heeft betrekking op medische bewijsstukken die een asielrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen.

In het bestreden arrest daarentegen weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters kritiek als zou uit de beslissing van de verwerende partij “op geen enkele manier [blijken] dat de inhoud van het psychiatrische attest en het attest van de vzw constat[s] grondig onderzocht werden, ondanks de bespreking ervan in het schrijven van verzoeksters raadsvrouw” als volgt:

“Dit betreft een manifeste miskennen van de beslissing waar deze motiveert:

- inzake het attest van de vzw Constats:

‘In het volgende deel van zijn de brief haalt uw advocaat nieuwe elementen aan (p. 10-19). Hij herneemt daarbij de tekst van het attest van de vzw Constats (p. 10-13). Het moet opgemerkt dat dit een attest is waarin uw littekens en lichamelijke letsels uitvoerig beschreven worden volgens het Istanbul-protocol. Het CGVS betwist niet dat u in het verleden letsels hebt opgelopen. Het attest sluit accidentele oorzaken van uw letsels niet uit en verklaart bijgevolg dat de letsels ‘consistent’ of zelfs ‘typerend’ zijn met uw verklaringen over mishandeling. Zelfs al werd u in Guinee werkelijk mishandeld, dan nog biedt dit attest geen steun voor uw verklaringen over de omstandigheden waarin dit gebeurd zou zijn, namelijk dat u werd mishandeld door militairen in de nasleep van de arrestatie van uw man, actief oppositielid dat gearresteerd werd tijdens een anti-overheidsactie. Bovendien maakt dit attest gewag van mishandelingen die u niet vermeld hebt in uw verzoeken, hetgeen eens te meer doet twijfelen aan uw verklaringen. De ongeloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u letsels zou hebben opgelopen houdt bijgevolg stand. U biedt geen zicht op wie u de letsels zou hebben toegebracht, waar of wanneer dit gebeurd zou zijn, en om welke reden. Bijgevolg maakt u het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onmogelijk

om uw nood aan internationale bescherming te beoordelen op basis van uw lichamelijk letsels. Hoe dan ook maakt u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Guinee, om welke reden dan ook, opnieuw slachtoffer dreigt te worden van mishandeling.

Naast uw lichamelijke toestand wordt ook uw geestelijke conditie besproken in dit attest. Hieruit blijkt dat u lijdt aan een post-traumatische stressstoornis en dat u concentratieproblemen hebt. Er wordt evenzeer geoordeeld dat deze diagnose 'zeer consistent' is met de verklaringen over het meegemaakte trauma, *in casu* de verkrachting. Het CGVS betwist niet dat u slachtoffer bent geworden van (seksueel) geweld, maar houdt vast aan haar oordeel dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin dit gebeurd is, namelijk door militairen in de nasleep van de arrestatie van uw man, actief oppositielid dat gearresteerd werd tijdens een antioverheidsactie. Ook hier blijken evenwel elementen uit het attest die u niet verteld heeft tijdens uw verzoek(en) om internationale bescherming, wat er eens te meer op wijst dat de omstandigheden die u op het CGVS aanhaalde niet waarheidsgetrouw waren. De ongeloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u verkracht zou zijn houdt bijgevolg stand.

U biedt geen zicht op wie u verkracht zou hebben, waar of wanneer dit gebeurd zou zijn, en om welke reden. Bijgevolg maakt u het het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onmogelijk om uw nood aan internationale bescherming te beoordelen op deze basis. Hoe dan ook maakt u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Guinee, om welke reden dan ook, opnieuw slachtoffer dreigt te worden (seksueel) geweld.'

- inzake het psychiatrisch verslag:

'Vervolgens verwijst uw advocaat naar het verslag van de vzw Le Méridien. Daarin staat dat u slaapproblemen en nachtmerries hebt en dat u ook overdag leest hebt van herbelevingen. Daarnaast hebt u depressieve symptomen. Al deze elementen samen doen aan een post-traumatisch stresssyndroom denken. In die zin is het attest gelijkaardig aan dat van vzw Constans, maar werpt het geen ander licht op de vluchtmotieven die u in het verleden uiteenzette. Daarnaast worden uw vluchtmotieven in dit attest kort samengevat. Er staat uitdrukkelijk bij vermeld dat 'Madame Barry explique que...'. Het gegeven dat uw verklaringen nu op schrift werden gesteld door uw arts, verandert evenwel niets aan de geloofwaardigheidsbeoordeling.'

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat vervolgens omstandig in op de omstandigheden waarin het door verzoekster ingeroepen seksueel geweld zou hebben plaatsgevonden en waarvoor verzoekster zich steunt op de politieke activiteiten van haar echtgenoot, diens deelname aan een betoging op 20 september 2012 en de gevolgen hiervan. Hij verwijst daartoe naar zijn twee eerdere arresten met kracht van gewijsde waarin deze elementen in hoofd van verzoeksters echtgenoot (en in die mate ook verzoeksters asielrelaas)

ongeloofwaardig werden bevonden. Vervolgens overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“3.8.3. Inzake verzoeksters voorliggend volgend verzoek op basis van vermeende activiteiten van haar echtgenoot en haarzelf verwijst verzoekster naar landeninformatie omtrent de betoging op 21 september 2012 en het lidmaatschap van haar verdwenen echtgenoot voor het UFDG, zoals dit blijkt uit attesten van B. S. en S. T. D., twee vertegenwoordiger van het UFDG.

3.8.4. Uit het voorstaande blijkt dat de Raad reeds in 2014 in twee arresten, die definitief vaststaan in de rechtsorde, oordeelde dat verzoeksters verklaringen inzake de politieke activiteiten van haar echtgenoot (en haarzelf) niet geloofwaardig waren. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Het voorliggende volgend verzoek om internationale bescherming kan derhalve niet aangewend worden als een vorm van beroep (of 'verzoek tot herbeoordeling') ten aanzien van deze voorgaande arresten.

3.8.5. Daarenboven blijkt dat verzoekster het volgend verzoek om internationale bescherming indiende in 2019, aldus vijf jaar na de voormelde arresten van de Raad. Dat verzoekster gedurende vijf jaar talmde alvorens zulk volgend verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster attesten aanvoert die dateren van november 2017 (stuk 8) en december 2018 (stuk 3).

3.8.6. De herhaling van een definitief beslecht en ongelooftwaardig beoordeeld relaas, alsook de verwijzing naar de bijgebrachte documenten van de UFDG-vertegenwoordigers, vermag de beslissing niet te ontkrachten waar deze terecht oordeelt:

- de herhaling van de verklaringen dat verzoekster man lid was van de oppositiepartij UFDG en dat hij van Peul-etnie is, volstaat niet;
- de herhaling van de eigen verklaringen inzake de (informele) vergaderingen volstaat niet om het reeds vastgesteld gebrek aan kennis te verklaren;
- het attest van de vzw Constans biedt geen steun voor verzoeksters verklaringen over de omstandigheden waarin de geconstateerde letsels gebeurd zouden zijn omdat dit attest gewag maakt van mishandelingen die zij niet vermeldde tijdens vorige verzoeken, hetgeen eens te meer doet twijfelen aan haar verklaringen;
- hoewel verweerder niet concreet betwist dat verzoekster slachtoffer was van (seksueel) geweld, houdt hij vast aan het oordeel dat geen geloofwaardige verklaringen werden afgelegd over de omstandigheden waarin dit gebeurd is (door militairen in de nasleep van de arrestatie van haar man,

actief oppositielid dat gearresteerd werd tijdens een anti-overheidsactie) omdat uit het attest van vzw Constats ook elementen blijken die verzoekster niet verteld heeft tijdens haar voorgaande verzoek(en) om internationale bescherming, wat er eens te meer op wijst dat de omstandigheden die ze tijdens vorige verzoeken aanhaalde niet waarheidsgetrouw waren;

- het – gesolliciteerde – UFDG-attest van 21 november 2017 van B. S. (stuk 8) kan niets veranderen aan de vaststellingen dat haar verklaringen over de partijvergaderingen niet geloofwaardig waren en dat de door haar beweerde problemen van haar echtgenoot en haarzelf niet geloofwaardig waren;

- de getuigenis van S. T. D. van UFDG van 27 december 2018 (stuk 3), die de arrestatie van verzoeksters echtgenoot en het bezoek van het leger bevestigt boet in aan bewijskracht doordat (i) het attest – net zoals één van de attesten die zij neerlegde in haar tweede verzoek - stelt dat verzoekster een actieve partijmilitante is terwijl ze zelf verklaarde niet politiek actief te zijn, (II) het attest meer dan vijf jaar na haar vertrek uit Guinee is opgesteld, wat doet vermoeden dat het enkel is opgesteld met het oog op een verzoek om internationale bescherming, wat wordt versterkt doordat het attest gewag maakt van haar vertrek uit haar land;

- de verwijzing naar het arrest Singh van het EHRM inzake stuk.3 en stuk 8 is niet dienstig aangezien attesten van een politieke beweging weliswaar een bijkomend bewijs kunnen zijn van de aangehaalde feiten maar dergelijke getuigschriften volstaan op zich niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen want ze hebben noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde;

- het verslag van de vzw Le Méridien is gelijkaardig aan dat van vzw Constats maar werpt geen ander licht op de vluchtmotieven, mede in aanmerking genomen dat de verklaringen die nu op schrift werden gesteld door haar arts niet veranderen aan de geloofwaardigheidsbeoordeling.

De bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie handelt niet over verzoeksters persoonlijke situatie, noch over die van haar echtgenoot. Bijgevolg kan dit ook geen ander licht werpen op de geloofwaardigheidsanalyse van haar vluchtmotieven.

3.8.7. De verwijzing naar elementen inzake verzoeksters psychologische gezondheid vermogen niet verzoeksters teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen omtrent de elementen en redenen die reeds definitief in de rechtsorde vaststaande beslissingen werden vastgesteld.”

Hieruit blijkt dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan in het door verzoekster aangehaalde arrest van het EHRM van 9 maart 2010 het geval is, te dezen geen sprake is van een consistent en over het algemeen geloofwaardig asielrelaas.

Op grond van deze vaststellingen, die tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de eerste rechter behoren, vermocht de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van artikel 3 van het EVRM te oordelen dat zich geen verder onderzoek opdringt naar het bewijsmiddel, te dezen de attesten van vzw Constans en vzw Le Méridien. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat de Raad van State in twee door verzoekster aangehaalde arresten in andere zaken tot een ander besluit is gekomen, noch door een beslissing van het *Committee against torture* van de Verenigde Naties in een andere zaak.

11. Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak 61204/09, I. tegen Zweden, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden. Zoals blijkt uit punt 10 *supra*, wordt in het bestreden arrest aangegeven dat en waarom het asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en de bijgebrachte medisch attesten geen element vormen dat de kans aanzienlijk groter maakt op erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

12. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter ("*caractère lacunaire*") van het asielrelaas. Anders dan in de voornoemde zaak, wordt het asielrelaas met het bestreden arrest niet onvolledig doch ongeloofwaardig bevonden. Bovendien is er in deze zaak geen sprake van recente verwondingen. Verzoekster verwijst naar attesten uit 2018-2019, terwijl ze haar land van herkomst al in februari 2013 had verlaten.

13. Verzoekster toont met de verwijzing naar de in de voormelde rechtspraak door het EHRM vastgelegde principes derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM in de huidige zaak.

14. Verzoekster toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het licht van alle omstandigheden van de zaak geen voldoende grondig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Verder treedt de Raad van State als cassatierechter, zoals reeds aangegeven, niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat het hem niet toekomt het onderzoek van verzoeksters medische stukken over te doen en zich daarvan een eigen beoordeling te vormen in het licht van de omstandigheden van de zaak. Er ligt aldus evenmin een schending voor van artikel 48/6, §5, b), gelezen samen met artikel 48/3 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

15. Mede in het licht van de voorgaande vaststellingen betreffende de beoordeling van de door haar bijgebrachte nieuwe elementen, toont verzoekster, die een beroep met hervormingsbevoegdheid heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, er stukken heeft ingediend en er ter terechtzitting aanwezig was met haar advocaat, evenmin aan dat niet zou zijn voldaan aan het in artikel 13 van het EVRM bepaalde recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel of het in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalde recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

16. Met haar opmerking dat de rechter zijn arrest niet motiveert ten opzichte van de ingeroepen rechtspraak van het EHRM, toont verzoekster geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt immers niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Uit punt 10 en volgende *supra* blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 3 van het EVRM mede in zijn

beoordeling heeft betrokken en dat in het licht van de door verzoekster aangehaalde arresten geen sprake is van een schending van die verdragsbepaling.

17. Verzoeksters opmerking dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar niet toestaat “haar argumenten op grond van artikel 3 EVRM & 4 van het Handvest naar voren te brengen en deze op geen enkele wijze analyseert” mist, zoals eveneens blijkt uit het voorgaande, feitelijke grondslag. Verzoekster zet overigens niet uiteen welke argumenten aldus ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in het bestreden arrest.

18. Waar verzoekster hekelt dat het bestreden arrest “zich zelfs [toelaat] een deel van de medische bevindingen in twijfel te trekken, zonder dat de verzoekster zich hierover kan verantwoorden of het advies van een medisch deskundige in te winnen”, wordt andermaal opgemerkt dat de beoordeling van de bewijswaarde van door een partij overgelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter. Verzoekster geeft bovendien niet aan welke medische bevindingen als dusdanig in twijfel zouden worden getrokken.

19. In zoverre verzoekster in de memorie van wederantwoord nog opwerpt dat er “geen volgende verhoor” was bij haar volgend verzoek om internationale bescherming, geeft zij niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij daartoe verplicht zou zijn geweest en gaat zij voorbij aan de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gevolgde procedure.

20. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

#### *Tweede middelonderdeel*

21. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “[h]et feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met

dergelijke schade, [...] een duidelijke aanwijzing [is] dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Wat de voorgehouden ondergane verkrachting en geweldsdaden betreft, blijkt uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra* dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters asielrelaas niet op onwettige wijze ongeloofwaardig heeft bevonden, zodat in die mate geen sprake is van een in het verleden ondergane vervolging.

Wat verzoeksters voorgehouden vrees voor herbesnijdenis betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst vast dat verzoekster vijf jaar heeft getalmd alvorens haar volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen omwille van een vrees voor die VGV, hetgeen volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging doch een negatieve indicatie vormt voor haar algemene geloofwaardigheid. Op verzoeksters argumentatie dat zij bij een terugkeer naar Guinee gevaar loopt opnieuw een VGV te ondergaan omdat het volgens haar geen twijfel lijdt dat haar familie haar zal dwingen te hertrouwen met het risico dat haar echtgenoot een herbesnijdenis zal willen, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “dit louter een volledig hypothetische opwerping is die door geen begin van bewijs wordt ondersteund”. Hij vervolgt:

“Inzake de vrees voor (her)besnijdenis die verzoekster thans aanvoert als grond voor vervolging, dient te worden vastgesteld wat volgt:

- verzoeksters verklaringen stroken niet met de documenten die ze neerlegt: ze zegt onbesneden te zijn (verklaring DVZ volgend verzoek, punt 19), maar uit het besnijdenisattest (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat ze een type I-besnijdenis heeft ondergaan en de vzw Constats stelt dat ze een besnijdenis van type II ondergaan heeft en dat de grote schaamlippen afwezig zijn (verzoekschrift, stuk 6, p. 7);
- omwille van de voormelde attesten kan geen geloof gehecht worden aan haar verklaring dat ze niet besneden is zodat de vrees voor besnijdenis in geval van een terugkeer naar Guinee niet geloofwaardig is;

- uit de informatie van verweerder blijkt dat herbesnijdenis van vrouwen die een type I- of een type II-besnijdenis ondergaan hebben in Guinee slechts voorkomt in de periode van genezing na de ingreep, en dan nog enkel in twee specifieke situaties terwijl verzoekster manifest niet verkeert in één van deze situaties;
- dat de dokter in het besnijdenisattest een risico op herbesnijdenis vermeldt, doet geen afbreuk aan het voorstaande aangezien het vaststellen van de eventuele vrees of risico ingeval van terugkeer naar het land van herkomst niet tot de bevoegdheid van de dokter behoort;
- Uit de informatie van verweerder blijkt dat het niet gebeurt dat mannen aan hun echtgenote vragen om opnieuw besneden te worden, tenzij eventueel in radicaal islamistische milieus maar verzoekster komt niet uit dergelijk milieu;
- de getuigenis van een Teliwel Diallo (stuk 9) handelt over onbesneden vrouwen en verzoekster is besneden blijkens de zelf bijgebrachte twee attesten;
- de uitspraak van het VN-Comité tegen Foltering heeft betrekking op een Guinees tienermeisje dat in Nederland een hersteloperatie (na een besnijdenis in Guinee) had laten uitvoeren, wat helemaal niet beantwoordt aan verzoeksters profiel.

De verklaringen van dokter [D.D.] (stuk 11) en dokter [A.V.] (stuk 12) en een arrest van de RvV wijzigen deze beoordeling niet omdat verzoekster concreet aannemelijk moet maken waarom ze een nieuwe besnijdenis vreest. Verzoekster blijft te dezen echter in gebreke omdat ze niet op geloofwaardige wijze aantoonst (i) wie precies dergelijke ingreep van haar zou eisen, (ii) om welke reden, en (iii) hoe het komt dat ze voor haar komst naar België wel probleemloos jarenlang als 'slecht besneden' vrouw in Guinee kon leven maar niet in de toekomst.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft met het voorgaande de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bedoelde goede gronden aan waarom de VGV zich niet opnieuw zal voordoen bij een terugkeer naar Guinee en waarom de vrees voor herbesnijdenis geen nieuw element is dat de kans op erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk groter maakt. De Raad van State is als cassatierechter niet bevoegd om deze beoordeling over te doen.

22. Nu uit het voorgaande duidelijk blijkt waarom verzoekster volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, toont verzoekster wat dat betreft ook geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

23. Verzoekster zet niet anders dan met de voorgaande ongegrond bevonden kritiek uiteen op welke wijze de overige in het tweede middelonderdeel aangehaalde bepalingen of beginselen zouden zijn geschonden in het bestreden arrest.

24. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

*De overige middelonderdelen*

25. Het auditorsverslag is beperkt tot het onderzoek van het eerste en het tweede onderdeel van het enige middel. Het onderzoek van de zaak moet derhalve worden voortgezet.

**BESLISSING**

**1. Het debat wordt heropend.**

**2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt gelast met een aanvullend onderzoek.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertien juni tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| Carlo Adams,      | kamervoorzitter, |
| Peter Sourbron,   | staatsraad,      |
| Frédéric Vanneste | staatsraad,      |
| met bijstand van  |                  |
| Bart Tettelin,    | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Bart Tettelin**

**Carlo Adams**